

[Tange.]

ikke er fredet, altså dem ude i Nordsøen, har fiskerne været berettigede til at indbringe i Frederikshavn, Grenå og andre østdanske havnebyer, idet de her ikke overskrider nogen fredningszone.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jo, det gør de, hr. Tange; i og med at disse fredede fisk indbringes i det danske territorialfarvand, har man altså overskredet bestemmelserne.

Hvad min departementschef har sagt i en avis på et eller andet tidspunkt, kan jeg naturligvis ikke svare på her, men de udtalelser, som jeg har set og husker af departementschefen, har været, at det naturligvis har været en omgåelse af reglerne.

Jeg skal erkende, at med de regler, som er nedfældet i saltvandsfiskeriloven, ville vi ikke fra dansk side have nogen som helst mulighed for at forbyde danske fiskere at fiske uden for territorialfarvandet og lande disse fisk i fremmede havne. At de fisker på en dansk kvota, som vi ikke har, og at de derved ville skade sig selv — det er måske nok det, departementschefen har ment — kan enhver jo forstå, som har sat sig ind i disse problemer.

Tange (FP):

Det fremgår klart af fiskeriministerens bekendtgørelse af 29. august 1975, at de sild, der er fredede, og de farvande, hvor sildene er fredet, ligger vest for en linje Skagenfyr til Paternosterfyret, og det må klart betyde, at de fisk, der fanges øst for denne linje, kan landsættes i de danske havnebyer. Ellers er dette cirkulære jo helt uden betydning, man behøvede jo ikke at angive nogen som helst form for grænser, for så var det jo simpelt hen de sild, der er fanget over hele verden, der ikke kan landsættes i danske havne, og det kan ikke være meningen. Jeg mener stadig væk, at fiskeriministeren er gået helt ud over sin bemyndigelse. Jeg mener ikke, denne bekendtgørelse har større betydning, end hvis den var blevet udstedt af Dirch Passer under henvisning til janteloven.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Hr. Tange har ikke ret i alle sine påstan-

de, men han har ret i den påstand, at sild fanget øst for linjen Skagenfyr — Paternosterfyr ikke er omfattet af fredningen og naturligvis ville kunne landsættes i danske havne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Tange* (FP) til fiskeriministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at udenlandske fiskere i strid med ministerens bekendtgørelse af 29. august 1975 lander og sælger sild i de danske havne?“

(Spm. nr. 146).

Skriftlig begrundelse.

Meget peger i retning af, at fiskeriministeren har ret i, at der intet kan foretages, da ministerens bekendtgørelse ikke har hjemmel i loven, men da ministeren under fiskeridebatten ikke ville erkende dette, men henviste til saltvandsfiskerilovens § 20, stk. 4, og § 22, må konsekvensen dog være, at fremmede fiskere, der hverken er eller kan fritages for en fredningsbekendtgørelse i henhold til saltvandsfiskeriloven, forhindres i at lande og sælge fredede sild i Danmark.

Tange (FP):

Det er for så vidt også et problem, der har tilknytning til, at fiskeriministerens bekendtgørelse ikke har hjemmel i loven. Jeg er for så vidt enig med fiskeriministeren i, at han intet kan foretage sig over for de udenlandske fiskere, der i strid med ministerens bekendtgørelse lander fisk fanget i Nordsøen og Skagerrak. Men vil fiskeriministeren, som han nu gør, påberåbe sig saltvandsfiskeriloven som fredningsgrundlag for sild, er der ingen hjemmel i loven til, at fiskeriministeren fritager udenlandske fiskere for at lande sild her i landet, og skal danske fiskeres sild konfiskeres, må det klart af bekendtgørelsen også medføre, at udenlandske fiskeres fanget af sild konfiskeres, når de bringes ind på dansk fiskeriterritorium og i danske havne. Der er ingen hjemmel til at fritage dem, men sagen er, at fiskeriministeren er gået fuldstændig uden for sin bemyndigelse i henhold til saltvandsfiskeriloven, og derfor får man nogle forkvaklede regler, som giver nogle forkerte resultater.